

Panium - Numer dziesięć

Wzlot i upadek narodów: opieczętowanie 144 000 i ukryta prorocza historia Księgi Daniela 11:10-16

Jeff Pippenger
2025-04-16

Tematem w wersetach jedenastym i dwunastym jest wzlot i upadek króla południa, podobnie jak ostateczny wzlot i upadek Stanów Zjednoczonych, reprezentowanych przez ostatniego prezydenta w wersecie drugim, oraz ostatecznego ziemskiego przedstawiciela potęgi smoka — ostateczny wzlot i upadek Organizacji Narodów Zjednoczonych, przedstawiony w wersetach trzecim i czwartym. Wersety od piątego do dziewiątego przedstawiają historię władzy papieskiej od roku 538 do 1798. Rok 538 oznacza umocnienie władzy papieskiej, rok 1798 — śmiertelną ranę papieżstwa, a zatem wersety od piątego do dziewiątego przedstawiają ostateczny wzlot i upadek bestii. Werset dziesiąty wskazuje rok 1989 jako upadek króla południa, reprezentowanego przez dawny Związek Radziecki.

Każdy naród, który wszedł na arenę dziejów, mógł zająć swoje miejsce na ziemi, aby można było zobaczyć, czy wypełni zamysł „Czuwającego i Świętego”. Proroctwo prześledziło wzlot i upadek wielkich imperiów świata — Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. W każdym z tych przypadków, jak i w przypadku narodów o mniejszej potędze, historia się powtarzała. Każdy miał swój okres próby, każdy zawiódł, jego chwała gasła, jego potęga przemijała, a jego miejsce zajmował inny...

Z wzlotów i upadków narodów, jasno ukazanych na kartach Pisma Świętego, powinni nauczyć się, jak bezwartościowa jest sama zewnętrzna, światowa chwała. Babilon, ze wszystką swą potęgą i wspaniałością, jakich nasz świat odtąd już nie oglądał — potęgą i wspaniałością, które ludziom tamtego czasu wydawały się tak stałe i trwałe — jak całkowicie przeminął! Jak „kwiat trawy” przeminął. Tak przemija wszystko, co nie ma Boga za fundament. Tylko to, co jest związane z Jego zamysłem i wyraża Jego charakter, może się ostać. Jego zasady są jedynymi niewzruszonymi rzeczami, jakie zna nasz świat. Edukacja, 177, 184.

Wersety jedenasty i dwunasty wskazują na ostateczne powstanie i upadek króla południa, reprezentowanego przez Rosję. Wersety od trzynastego do piętnastego wskazują na ostateczne powstanie i upadek Stanów Zjednoczonych. Cała prorocza narracja rozdziału jedenastego opiera się na strukturze powstania i upadku królestw. Uczeń proroctw musi wziąć ten fakt pod uwagę, jeśli ma mieć jakąkolwiek możliwość właściwego odczytania proroczego przesłania rozdziału jedenastego.

Podstawową perspektywą jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest to, że składa się on z powtarzających się obrazów wzlotu i upadku królestw. Gdy siostra White stwierdziła: „Tak zginęło królestwo Medo-Perskie oraz królestwa Grecja i Rzymu”, wskazuje ona „Grecja” jako smoka, „Rzym” jako bestię, a „Medo-Persję” jako fałszywego proroka. Wskazuje ona ostateczny wzlot i upadek ostatecznego ziemskiego królestwa, które składa się ze smoka, bestii i fałszywego

proroka, którzy rozpoczynają swój wylot przy ustawie niedzielnej i prowadzą świat do Armagedonu w wypełnieniu Objawienia 16:12–21. Kieruje lud Boży ku „wzlotom i upadkom narodów, jak jasno ukazano na kartach Pisma Świętego” jako perspektywie, którą należy przyjąć, aby „nauczyć się, jak bezwartościowa jest sama zewnętrzna, światowa chwała”.

Powodem, dla którego musimy „nauczyć się, jak bezwartościowa jest czysto zewnętrzna, światowa chwała”, jest głębsze zrozumienie, że wszystko ginie, „co nie ma Boga za fundament”. Dlatego posiadanie Boga lub nieposiadanie Boga jako fundamentu jest kwestią życia lub śmierci. Od tego momentu w rozwoju myśli Siostra White definiuje, co znaczy mieć Boga jako fundament, gdy stwierdza: „Tylko to, co jest związane z Jego zamysłem i wyraża Jego charakter, może się ostać.” Właśnie wyjaśniła, że wszystko, co nie opiera się na Bożym fundamencie, ginie, a podwójnym kryterium tego, co jest budowane na tym fundamencie, jest to, czy dana rzecz jest „związana z Jego zamysłami” oraz czy „wyraża Jego charakter”. Jego charakter jest Jego fundamentem.

Następnie w końcowym zdaniu akapitu stwierdza, że „Jego zasady są jedynymi niezachwianymi rzeczami, jakie zna nasz świat”. Charakter Boga to Jego zasady, a Jego zasady wyrażają Jego charakter. To sprawa życia i śmierci, jak ludzkość odnosi się do Boga jako fundamentu wszystkiego. Twierdzę, że podstawowa struktura jedenastego rozdziału Księgi Daniela opiera się na narracji o wzroście i upadku królestw. Jest fragment, w którym natchnienie poucza nas o właściwym sposobie studiowania.

"Istnieje rodzaj studiowania historii, którego nie należy potępiać. Historia święta była jednym z przedmiotów w szkołach proroków. W zapisie Jego postępowania z narodami można było prześledzić ślady Jehowy. Tak więc dziś mamy rozważać postępowanie Boga wobec narodów ziemi. Mamy dostrzegać w historii wypełnianie się prorocstw, badać działanie Opatrzności w wielkich ruchach reformatorskich oraz rozumieć bieg wydarzeń w mobilizowaniu narodów do ostatecznego starcia w wielkim sporze." Służba uzdrawiania, 441.

Uświęcone studium historii rozumie się jako badanie Bożego postępowania z narodami ziemi oraz Bożego, opatrnościowego prowadzenia Jego ruchów reformacyjnych; tak więc uświęcona historia obejmuje zewnętrzną i wewnętrzną linię badawczą. Celem wykorzystania historii w potwierdzeniu Bożego proroczego Słowa jest użycie tej proroczej historii, aby „zrozumieć przebieg wydarzeń związanych z ustawianiem narodów w szyku do ostatecznego konfliktu wielkiego boju”. Poprzedni akapit siostry White został zaczerpnięty z bardzo wnikliwego wyjaśnienia konieczności budowania proroczego modelu świętej historii, opartego na podstawowej strukturze ukazanej w „powstawaniu i upadku” królestw.

Jako przygotowanie do służby chrześcijańskiej wielu uważa za niezbędne zdobycie rozległej znajomości pism historycznych i teologicznych. Sądzą, że ta wiedza pomoże im w nauczaniu ewangelii. Lecz ich mozolne studiowanie ludzkich poglądów prowadzi raczej do osłabiania ich służby niż do jej umacniania. Gdy widzę biblioteki wypełnione opasłymi tomami historycznego i teologicznego piśmiennictwa, myślę: Dlaczego wydawać pieniądze na to, co nie jest chlebem? Szósty rozdział Ewangelii Jana mówi nam więcej, niż można znaleźć w takich dziełach. Chrystus mówi: "Ja jestem Chlebem Życia: kto do Mnie przychodzi, nie będzie nigdy łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy nie będzie pragnął." "Ja jestem chlebem

żywym, który zstąpił z nieba: jeśli ktoś będzie jadł z tego chleba, będzie żył na wieki." "Kto we Mnie wierzy, ma życie wieczne." "Słowa, które Ja wam mówię, są duchem i życiem." Jana 6:35, 51, 47, 63.

Jest taki sposób studiowania historii, którego nie należy potępiać. Historia święta była jednym z przedmiotów w szkołach proroków. W zapisach Jego postępowania z narodami można było prześledzić ślady Jehowy. Tak i dziś mamy rozważać postępowanie Boga z narodami ziemi. Mamy dostrzegać w historii wypełnianie się proroctw, badać działanie Opatrzności w wielkich ruchach reformacyjnych oraz rozumieć bieg wydarzeń w formowaniu szeregów narodów do ostatecznej bitwy w wielkim sporze.

Takie studium da szerokie, wszechstronne spojrzenie na życie. Pomoże nam zrozumieć nieco z jego powiązań i zależności, jak cudownie jesteśmy ze sobą związani w wielkim braterstwie społeczeństwa i narodów oraz w jak wielkim stopniu ucisk i degradacja jednego członka oznaczają stratę dla wszystkich.

Historia, tak jak się ją zwykle studiuje, skupia się na osiągnięciach człowieka, jego zwycięstwach w bitwach, jego powodzeniu w zdobywaniu władzy i wielkości. Działanie Boga w sprawach ludzi uchodzi uwadze. Niewielu bada realizację Jego zamysłu we wzlocie i upadku narodów.

A w znacznym stopniu teologia, tak jak się ją studiuje i wyklada, jest tylko zapisem ludzkich spekulacji i służy jedynie temu, by 'zaciemniać radę słowami bez wiedzy'. Zbyt często motywem gromadzenia tych licznych książek nie jest tyle pragnienie zdobycia pokarmu dla umysłu i duszy, ile ambicja zaznajomienia się z filozofami i teologami, pragnienie przedstawiania chrześcijaństwa ludziom w uczonych terminach i tezach.

Nie wszystkie napisane książki mogą służyć prowadzeniu świętego życia. „Uczcie się ode Mnie” — rzekł Wielki Nauczyciel — „weźcie na siebie Moje jarzmo”, „uczcie się Mojej cichości i pokory”. Twoja pycha intelektualna nie pomoże ci dotrzeć do dusz, które giną z braku chleba żywota. Studiując te książki, pozwalasz im zająć miejsce praktycznych lekcji, których powinieneś uczyć się od Chrystusa. Wynikami tych studiów ludzie nie są karmieni. Niewiele z owych badań, tak znużających dla umysłu, dostarcza tego, co pomoże stać się skutecznym pracownikiem w pozyskiwaniu dusz.

Zbawiciel przyszedł, 'aby głosić Ewangelię ubogim.' Łukasz 4:18. W swoim nauczaniu posługiwał się najprostszymi określeniami i najjaśniejszymi symbolami. I jest powiedziane, że 'zwykli ludzie chętnie Go słuchali.' Marek 12:37. Ci, którzy pragną pełnić Jego dzieło w tym czasie, potrzebują głębszego wglądu w nauki, które przekazał.

"Słowa żywego Boga są najwyższą formą kształcenia. Ci, którzy posługują ludowi, muszą spożywać chleb życia. To da im siłę duchową; wtedy będą przygotowani, by służyć wszystkim warstwom społecznym." Służba uzdrawiania, 441–443.

Siostra White dalej wyjaśnia, że dostrzeżenie przejawów działania mocy Bożej w ustanawianiu i usuwaniu królów, w zależności od wyborów króla, stanowi prawdziwą filozofię badań historycznych.

W dziejach narodów badacz Słowa Bożego może ujrzeć dosłowne spełnienie Bożego proroctwa. Babilon, w końcu strzaskany i rozbity, przeminął, ponieważ w dobrobycie jego władcy uważali się za niezależnych od Boga i przypisywali chwałę swego królestwa ludzkim osiągnięciom. Królestwo Medo-Perskie zostało nawiedzone przez gniew Nieba, ponieważ w nim podeptano Boże prawo. Bojaźń Pańska nie znalazła miejsca w sercach ogromnej większości ludu. Panowały niegodziwość, bluźnierstwo i zepsucie. Kolejne królestwa były jeszcze bardziej podłe i zdeprawowane; staczały się coraz niżej i niżej w skali wartości moralnej.

Władza sprawowana przez każdego władcę na ziemi jest udzielona przez Niebo; a od sposobu, w jaki użyje tak udzielonej władzy, zależy jego powodzenie. Do każdego skierowane jest słowo boskiego Czuwającego: 'Ja cię przepasałem, choć Mnie nie znałeś.' Izajasz 45:5. I dla każdego słowa wypowiedziane niegdyś do Nabuchodonozora są lekcją życia: 'Zerwij ze swymi grzechami przez sprawiedliwość, a ze swymi nieprawościami przez okazywanie miłosierdzia ubogim: być może będzie to przedłużeniem twojego spokoju.' Daniel 4:27.

Rozumieć te rzeczy — rozumieć, że „sprawiedliwość wywyższa naród”, że „tron umacnia się przez sprawiedliwość” i „jest podtrzymywany przez miłosierdzie”; dostrzegać urzeczywistnianie się tych zasad w przejawach Jego mocy, Tego, który „usuwa królów i ustanawia królów” — to znaczy rozumieć filozofię historii. Przypowieści 14:34; 16:12; 20:28; Daniel 2:21.

"Jedynie w Słowie Bożym jest to jasno ukazane. Tu pokazano, że siła narodów, podobnie jak jednostek, nie tkwi w możliwościach i środkach, które zdają się czynić je niezwycięzonymi; nie tkwi w ich przechwalanej wielkości. Mierzy się ją wiernością, z jaką wypełniają Boży cel." Prorocy i królowie, 501, 502.

Tematem w wersetach jedenastym i dwunastym jest wzlot i upadek króla południa, lecz co ważniejsze, wersety te oznaczają zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy oraz drugą z trzech prób, które rozpoczęły się w czasie końca w 1989 roku, jak przedstawiono w wersecie dziesiątym.

To zapieczętowanie jest ukazane na przykładzie Daniela w jamie lwów, trzech młodzieńców w piecu ognistym, Daniela i trzech młodzieńców modlących się o zrozumienie snu Nabuchodonozora o obrazie zwierząt w rozdziale drugim, Daniela, który w rozdziale dziewiątym odmawia modlitwę z rozdziału dwudziestego szóstego Księgi Kapłańskiej, mądrych, którzy rozumieją wzrost poznania, Jozuego, któremu w rozdziale trzecim Księgi Zachariasza zostaje odjęty grzech, Zorobabela w rozdziale czwartym, Józefa, który zostaje drugim władcą w Egipcie, uczniów w górnej sali przez dziesięć dni przed Pięćdziesiątnicą, zwolenników Millera na zjeździe obozowym w Exeter, Łazarza prowadzącego procesję podczas Triumfalnego Wjazdu oraz stu czterdziestu czterech tysięcy w rozdziale siódmym Księgi Objawienia.

Werset jedenasty nadszedł w 2014 roku na początku wojny na Ukrainie, a w lipcu 2023 roku rozpoczął się test wizualny, w którym lud Boży jest „wybielany”. Piąta linia w rozdziale jedenastym to wersety od trzynastego do piętnastego.

Przegląd piątej linii

Albowiem król północy powróci i wystawi wojsko większe niż poprzednie, i po upływie kilku lat z pewnością przyjdzie z wielkim wojskiem i wielkim bogactwem. A w owych czasach wielu powstanie przeciw królowi południa; także gwałtownicy z twego ludu wywyższą się, aby potwierdzić widzenie, lecz upadną. I przyjdzie król północy, usypie wał oblężniczy i zdobędzie najbardziej obwarowane miasta; a siły południa nie zdołają się ostać, ani jego wybrane oddziały, i nie będzie żadnej mocy, by się ostać. Daniela 11:13-15.

Te wersety wypełniły się w 200 r. p.n.e. i identyfikują bitwę pod Panium, która obejmuje przeciwnych sobie królów i ich sojusze; wyznaczają one również punkt w historii, w którym pogański Rzym po raz pierwszy wkroczył do historii jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Wersety te obejmują ostateczny wzlot i upadek szóstego królestwa w prorocत्वach biblijnych, ale także biblijną historię odwiedzin Chrystusa w Cezarei Filipowej, gdzie Piotr umiejscawia pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Ta historia obrazuje pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy wraz z nadejściem trzeciej z trzech prób z rozdziału dwunastego, polegającej na byciu "oczyszczonym, wybielonym i wypróbowanym".

Te trzy wersety prowadzą do wersetu szesnastego, w którym przedstawione jest prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych. Gdy zjazd obozowy w Exeter zakończył się 17 sierpnia 1844 roku, mądre panny rozniosły przesłanie Okrzyku o północy po wschodnim wybrzeżu Stanów Zjednoczonych w ciągu sześćdziesięciu sześciu dni. Jest czas, kiedy wszystkie panny się budzą, a jedna grupa nie ma oliwy, i wszystko, co się z tym wiąże. Gdy imię Szymona Barjony zostało zmienione na Piotra, wtedy zostaje zaznaczone zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Od tego momentu Jezus zaczął nauczać uczniów o wydarzeniach związanych z krzyżem.

Krzyż jest symbolem zamknięcia czasu łaski, a William Miller, który został zapowiedziany w typie przez Jana Chrzciciela, który z kolei był zapowiedziany w typie przez Eliasza, został powołany, aby przedstawić "wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski", tak jak uczynili to zarówno Jan Chrzciciel, jak i Eliasz. Jan powiedział to w ten sposób.

A gdy ujrzał wielu faryzeuszy i saduceuszy przychodzących na jego chrzest, powiedział do nich: O plemię żmijowe, kto was ostrzegł, by uciekać przed nadchodzącym gniewem?
Mateusza 3:7.

Elijah powiedział to w ten sposób.

A Achab uczynił gaj; i Achab uczynił więcej, aby pobudzić do gniewu Pana, Boga Izraela, niż wszyscy królowie Izraela, którzy byli przed nim. Za jego dni Hiel z Betelu zbudował Jerycho: położył jego fundament kosztem Abirama, swego pierworodnego, a jego bramy postawił kosztem Seguba, swego najmłodszego syna, zgodnie ze słowem Pana, które wypowiedział przez Jozuego, syna Nuna. I Eliasz Tiszbita, który był spośród mieszkańców Gileadu, rzekł do Achaba: Jako żyje Pan, Bóg Izraela, przed którego obliczem stoję, nie będzie w tych latach rosy ani deszczu, tylko na moje słowo. 1 Księga Królewska 16:33-17:1.

Mówiąc o działalności Williama Millera jako współczesnego reformatora, Siostra White stwierdziła:

Było konieczne, aby ludzie zostali uświadomieni niebezpieczeństwa, które im grozi; aby zostali pobudzeni do przygotowania się na doniosłe wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski.

Ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawia „wydarzenia związane z zakończeniem czasu łaski”. Te wydarzenia zostały odpieczętowane w czasie końca w 1989 roku i zostały wyraźnie objawione.

Przed swoim ukrzyżowaniem Zbawiciel wyjaśnił swoim uczniom, że ma zostać zabity i zmartwychwstać z grobu, a aniołowie byli obecni, by wyrzucić Jego słowa w umysłach i sercach. Uczniowie jednak oczekiwali doczesnego wyzwolenia spod rzymskiego jarzma i nie mogli dopuścić myśli, że Ten, w którym skupiły się wszystkie ich nadzieje, ma ponieść haniebną śmierć. Słowa, które powinni byli zachować w pamięci, zostały wyparte z ich umysłów; a gdy nadszedł czas próby, zastał ich nieprzygotowanych. Śmierć Jezusa tak całkowicie zniweczyła ich nadzieje, jak gdyby wcale ich nie uprzedził. Podobnie w prorocत्वach przyszłość jest przed nami otwarta tak jasno, jak została otwarta uczniom przez słowa Chrystusa. Wydarzenia związane z zakończeniem czasu próby oraz dzieło przygotowania na czas ucisku są jasno przedstawione. Lecz rzesze ludzi nie pojmują tych ważnych prawd bardziej niż gdyby nigdy nie zostały objawione. Szatan czuwa, aby wydrzeć każde wrażenie, które mogłoby uczynić ich mądrymi ku zbawieniu, a czas ucisku zastanie ich nieprzygotowanych. Wielki spór, 595.

To właśnie w Cezarei Filipowej, czyli w Panium, w wersety od trzynastego do piętnastego, Chrystus zaczął nauczać swoich uczniów o krzyżu, tym samym typologicznie odzwierciedlając historię zjazdu obozowego w Exeter aż do 22 października 1844 roku. Na początku ruchu reformacyjnego stu czterdziestu czterech tysięcy „wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski” zostały odpieczętowane, a na końcu tego ruchu „wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski” zostają odpieczętowane w ukrytej historii wersetu czterdziestego.

"Dziś, w duchu i mocy Eliasza oraz Jana Chrzciciela, posłańcy ustanowieni przez Boga zwracają uwagę świata, zmierzającego na sąd, na doniosłe wydarzenia, które wkrótce mają nastąpić w związku z ostatnimi godzinami czasu łaski i z ukazaniem się Jezusa Chrystusa jako Króla królów i Pana panów." Prorocy i królowie, 715, 716.

„Wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski” to wydarzenia, które zostają odpieczętowane w ukrytej historii wersetu czterdziestego. W trzecim rozdziale Księgi Zachariasza zilustrowane są końcowe sceny sądu śledczego. Natchnienie łączy świadectwo Zachariasza z tymi, którzy są odpieczętowani w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela.

Lud Boży wzdycha i płacze z powodu obrzydliwości popełnianych w kraju. Ze łzami ostrzegają bezbożnych przed groźącym im niebezpieczeństwem, gdy depreczują Boże prawo, a niewypowiedzianym żalem unizają się przed Panem z powodu własnych przewinień. Niegodziwi drwią z ich smutku, wyśmiewają ich uroczyste napomnienia i szydzą z tego, co nazywają ich słabością. Lecz udręka i upokorzenie ludu Bożego są niewątpliwym dowodem,

że odzyskują utraconą wskutek grzechu siłę i szlachetność charakteru. To dlatego, że zbliżają się do Chrystusa, a ich oczy utkwione są w Jego doskonałej czystości, tak jasno dostrzegają, jak ogromnie grzeszny jest grzech. Ich skrucha i samoponiżenie są w oczach Boga nieskończenie bardziej miłe niż samowystarczalny, wyniosły duch tych, którzy nie widzą powodu do lamentu, którzy gardzą pokorą Chrystusa i roszczą sobie prawo do doskonałości, jednocześnie przekraczając święte prawo Boże. Łagodność i pokora serca są warunkami siły i zwycięstwa. Korona chwały czeka na tych, którzy pochylają się u stóp krzyża. Błogosławieni ci, którzy się smucą, albowiem będą pocieszeni.

Wierni, modlący się, są jakby zamknięci z Bogiem. Oni sami nie wiedzą, jak pewnie są strzeżeni. Podżegani przez Szatana, władcy tego świata usiłują ich zniszczyć; lecz gdyby ich oczy mogły się otworzyć, jak oczy sługi Elizeusza w Dotanie, ujrzeliby aniołów Bożych obozujących wokół nich, którzy swym blaskiem i chwałą powstrzymują zastępy ciemności.

Gdy lud Boży trapi przed Nim swoje dusze, błagając o czystość serca, pada rozkaz: „Zdejmijcie z nich brudne szaty”, i rozbrzmiewają słowa otuchy: „Oto zdjąłem z ciebie twoją nieprawość i przywdzieję cię w odświętne szaty”. Nieskalana szata sprawiedliwości Chrystusa okrywa doświadczone, kuszone, lecz wierne dzieci Boże. Wzgardzona resztką zostaje przyodziana w chwalebny strój, by już nigdy nie być skalana zepsuciem świata. Ich imiona pozostają w księdze życia Baranka, zapisane wśród wiernych wszystkich wieków. Oparli się podstępom zwodziciela; ryk smoka nie odwrócił ich od wierności. Teraz są na wieki zabezpieczeni przed knowaniami kusiciela. Ich grzechy są przeniesione na sprawcę grzechu. A resztką jest nie tylko przebaczona i przyjęta, ale też uczczona. Na ich głowach osadzona zostaje „czysta mitra”. Mają być jak królowie i kapłani dla Boga. Gdy Szatan wysuwał swoje oskarżenia i starał się zniszczyć tę grupę, niewidzialni święci aniołowie przechodzili tam i z powrotem, nakładając na nich pieczęć Boga żywego. To ci, którzy stoją na górze Syjon z Barankiem, mając na czołach wypisane imię Ojca. Śpiewają przed tronem pieśń nową, pieśń, której nikt nie może się nauczyć oprócz stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali odkupieni z ziemi. „To ci, którzy podążają za Barankiem, dokądkolwiek On idzie. Ci zostali odkupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. A w ich ustach nie znaleziono podstępu, gdyż są bez skazy przed tronem Bożym”.

Teraz doszło do pełnego wypełnienia owych słów Anioła: „Słuchaj teraz, Jozue, najwyższy kapłanie, ty i twoi towarzysze, którzy zasiadają przed tobą, gdyż są mężami budzącymi zdumienie; bo oto wyprowadzę moją Sługę, Latorośl.” Chrystus jest objawiony jako Odkupiciel i Wybawca swego ludu. Teraz rzeczywiście reszta jest „mężami budzącymi zdumienie”, gdy łzy i upokorzenie ich pielgrzymki ustępują miejsca radości i czci w obliczu Boga i Baranka. „W owym dniu latorośl Pana będzie piękna i chwalebna, a owoc ziemi będzie znakomity i urodziwy dla tych, którzy ocalili z Izraela. I stanie się, że ten, który pozostał na Syjonie, i ten, który ostoi się w Jerozolimie, będzie nazwany świętym, każdy, kto jest zapisany wśród żyjących w Jerozolimie.” Świadectwa, tom 5, 474–476.

Sto czterdzieści cztery tysiące w Księdze Objawienia to grupa Ezechiela, która jest "opieczętowana", gdy "wzdycha i płacze" nad obrzydliwościami, które dzieją się w kraju. Zostają opieczętowani, gdy otrzymują szatę sprawiedliwości Chrystusa oraz czystą mitrę, która

reprezentuje Piotrowych "królów i kapłanów", którzy nie byli ludem Bożym, lecz teraz stali się ludem Bożym.

Wy zaś jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem szczególnym, abyście głosili chwałę Tego, który powołał was z ciemności do swego cudownego światła; wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, a teraz jesteście ludem Bożym; którzy nie doznaliście miłosierdzia, lecz teraz je otrzymaliście. Umiłowani, proszę was jako obcych i pielgrzymów: powstrzymujcie się od cielesnych pożądliwości, które walczą przeciwko duszy; prowadźcie nienaganne postępowanie wśród pogan, aby — choć mówią o was jak o złoczyńcach — dzięki waszym dobrym uczynom, które zobaczą, wielbili Boga w dniu nawiedzenia. 1 Piotra 2:9–12.

A zatem, jeśli pilnie będziecie słuchać Mojego głosu i strzec Mojego przymierza, będziecie dla Mnie szczególną własnością ponad wszystkie ludy, bo do Mnie należy cała ziemia. I będziecie dla Mnie królestwem kapłanów i narodem świętym. Oto słowa, które masz powiedzieć synom Izraela. Księga Wyjścia 19:5, 6.

W ostatnich dniach historii tej ziemi przymierze Boże z Jego ludem zachowującym przykazania ma zostać odnowione. "W owym dniu zawrę dla nich przymierze ze zwierzętami polnymi, z ptactwem niebios i z pełzającymi stworzeniami ziemi; i usunę z ziemi łuk, miecz i wojnę, i sprawię, że będą mieszkać bezpiecznie. I zaślubię cię sobie na wieki; tak, zaślubię cię sobie w sprawiedliwości i w prawie, i w łaskawości, i w miłosierdziu. Zaślubię cię sobie także w wierności; i poznasz Pana."

"I stanie się w owym dniu: wysłucham — mówi Pan — wysłucham niebios, a one wysłuchają ziemi; a ziemia wysłucha zboża, wina i oliwy; a one wysłuchają Jizreel. I posieję ją sobie na ziemi; i zmiłuję się nad tą, która nie dostała miłosierdzia; i powiem do tych, którzy nie byli moim ludem: Jesteście moim ludem; a oni powiedzą: Ty jesteś moim Bogiem." Ozeasz 2:14-23.

„W owym dniu, . . . resztką Izraela i ci, którzy ocaleli z domu Jakuba, . . . oprą się w prawdzie na Panu, Świętym Izraela.” Izajasza 10:20. Z „każdego narodu, plemienia, języka i ludu” będą tacy, którzy z radością odpowiedzą na poselstwo: „Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu.” Odwrócą się od każdego bożka, który wiąże ich z tą ziemią, i będą „oddawać cześć Temu, który uczynił niebo i ziemię, morze i źródła wód.” Uwolnią się od wszelkich uwikłań i staną przed światem jako pomniki Bożego miłosierdzia. Posłuszni każdemu Bożemu wymaganiu zostaną rozpoznani przez aniołów i ludzi jako ci, którzy „zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa”. Objawienie 14:6-7, 12.

"Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy oracz dogoni żniwiarza, a deptający winogrona dogoni siejącego ziarno; a góry będą ociekać słodkim winem, a wszystkie pagórki się rozplyną. I odmienię los mojego ludu Izraela, i odbudują spustoszone miasta i zamieszkają w nich; i zasadzą winnice, i będą pić ich wino; założą też ogrody i będą jeść ich owoce. I zasadzę ich na ich ziemi i już nie będą wyrwani ze swojej ziemi, którą im dałem, mówi Pan, twój Bóg. Amosa 9:13-15." Review and Herald, 26 lutego 1914."

Jest oczywiste, że od chwili, gdy zostaje zapieczętowane ostatnie wybrane pokolenie spośród stu czterdziestu czterech tysięcy, nadal są poganie, na których może oddziaływać styl życia (rozmowa) tych stu czterdziestu czterech tysięcy w dniu nawiedzenia pogan.

Ludzka siła i ludzka potęga nie ustanowiły Kościoła Bożego i nie zdołają go zniszczyć. Nie na skale ludzkiej siły, lecz na Chrystusie Jezusie, Skale Wieków, został założony Kościół, 'a bramy piekielne go nie przemogą.' Mateusza 16:18. Obecność Boga daje trwałość Jego sprawie. 'Nie pokładajcie ufności w książętach ani w synu człowieczym' — to słowo, które do nas przychodzi. Psalm 146:3. 'W spokoju i zaufaniu będzie wasza siła.' Izajasza 30:15. Chwalebne dzieło Boże, oparte na odwiecznych zasadach prawości, nigdy nie obróci się wniwecz. Będzie iść naprzód z siły w siłę, 'nie siłą ani mocą, lecz przez Mojego Ducha, mówi Pan Zastępów.' Zachariasza 4:6.

„Obietnica: ‘Ręce Zorobabela położyły fundamenty pod ten dom; jego ręce także go dokończą’, wypełniła się dosłownie. Werset 9. ‘Starsi Żydów budowali i powodziło im się dzięki prorokowaniu proroka Aggeusza i Zachariasza, syna Iddo. I budowali i ukończyli go zgodnie z nakazem Boga Izraela oraz zgodnie z nakazem Cyrusa, Dariusza i Artakserksesa, króla Persji. A ten dom został ukończony trzeciego dnia miesiąca Adar [dwunasty miesiąc], w szóstym roku panowania króla Dariusza.’ Ezdrasz 6:14, 15.” Prorocy i królowie, 595, 596.

Wersety 13–15 przedstawiają prorocze wydarzenia, które prowadzą do zamknięcia czasu łaski dla zachowujących Sabat przy wprowadzeniu prawa niedzielnego. Stanowią także trzeci z trzech etapów wymienionych w wersecie 10 rozdziału 12 Księgi Daniela. Werset 10 to „oczyszczenie”, wersety 11 i 12 oznaczają „wybielenie”, a wersety 13–15 stanowią próbę lakmusową, w której panny zachowujące Sabat są „wypróbowane”.

Wewnętrzne przesłanie w Księdze Daniela jest reprezentowane przez wizję nad rzeką Ulaj z rozdziałów od siódmego do dziewiątego, a zewnętrzne przesłanie jest reprezentowane przez wizję nad rzeką Hiddekel z rozdziałów od dziesiątego do dwunastego. Rozdział dwunasty jest kulminacją obu wizji, wewnętrznej i zewnętrznej, i przedstawia sposób, w jaki Chrystus podnosi i oczyszcza sto czterdzieści cztery tysiące. Wersety od dziesiątego do szesnastego przedstawiają ukrytą historię wersetu czterdziestego, od 1989 roku aż do prawa niedzielnego z wersetu czterdziestego pierwszego i szesnastego. Wersety, które wpisują się w ukrytą historię, reprezentują doskonale wypełnienie wersetu dziesiątego rozdziału dwunastego.

Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie; a żaden z bezbożnych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją. A od czasu, gdy zostanie zniesiona codzienna ofiara i zostanie postawiona ohyda spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto oczekuje i dojdzie do tysiąca trzydziestu pięciu dni. Księga Daniela 12:10–12.

„Mądrzy”, którzy rozumieją wersety od dziesiątego do szesnastego i którzy zostali zapieczętowani zarówno „intelektualnie”, jak i „duchowo”, to ci, którzy rozumieją zewnętrzne prorocze poselstwo reprezentowane w ukrytej historii wersetu czterdziestego i którzy zostali „intelektualnie” ugruntowani w tym zrozumieniu przed ustawą niedzielną. „Mądrzy” to ci, którzy zostali

przemienieni przez wewnętrzne poselstwo reprezentowane przez Księgę Objawienia, rozdział jedenasty, werset jedenasty, i którzy ugruntowali się w tym doświadczeniu przed ustawą niedzielną.

„Mądrzy” to ci, którzy otrzymali „błogosławieństwo” związane z „oczekiwaniem”, oznaczając sto czterdzieści cztery tysiące jako tych, którzy spełniają doskonałe i ostateczne wypełnienie dziesięciu panien. Księga Objawienia, rozdział jedenasty, werset jedenasty, nadeszedł w lipcu 2023 roku, oznaczając tym samym „czas końca”, kiedy Księga Daniela i Księga Objawienia poświadczają dwoma świadkami, że wzrost poznania, który został odpieczętowany w lipcu 2023 roku, identyfikuje proces pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Jedenaście plus jedenaście równa się dwadzieścia dwa, co jest symbolem połączenia boskości z człowieczeństwem, a ci, którzy przejdą trzystopniowy proces oczyszczenia, który prowadzi do powstania stu czterdziestu czterech tysięcy, są wskazani w Księdze Daniela, rozdział dwunasty, werset dwunasty, co stanowi kolejny podpis Palmoniego, gdyż dwanaście razy dwanaście równa się sto czterdzieści cztery tysiące.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.